WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 28 lipca 2011 r.*

W sprawie C-554/09

mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 17 grudnia 2009 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 grudnia 2009 r., w postępowaniu karnym przeciwko

Andreasowi Michaelowi Seegerowi,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, J.J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits i M. Berger (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,
sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu A.M. Seegera przez H.J. Riedera, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez S. Hathawaya, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez N. Yerrell oraz F.W. Bulsta, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko A.M. Seegerowi z tytułu naruszenia przepisów art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze oraz art. 15 ust. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8), zmienionego rozporządzeniem nr 561/2006 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 3821/85").

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 3 rozporządzenia nr 3821/85 przewiduje:

„1. Urządzenie rejestrujące jest instalowane i użytkowane w tych pojazdach zarejestrowanych w państwie członkowskim, które są wykorzystywane do przewozu drogowego osób lub rzeczy, z wyłączeniem pojazdów, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 […].

2. Państwa członkowskie mogą wyłączyć pojazdy wymienione w art. 13 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

[…]".

4 Artykuł 15 ust. 7 rozporządzenia nr 3821/85 ma następujące brzmienie:

„7. a) Jeśli kierowca prowadzi pojazd wyposażony w urządzenie rejestrujące zgodnie z załącznikiem I, kierowca ten musi być w stanie okazać, na każde żądanie funkcjonariusza służb kontrolnych:

i) wykresówki z bieżącego tygodnia oraz wykresówki używane przez kierowcę w ciągu poprzednich 15 dni;

[…]

Jednakże po dniu 1 stycznia 2008 r. okresy, o których mowa w ppkt (i) oraz (iii), obejmują bieżący dzień i poprzednie 28 dni.

[…]".

5 Artykuł 1 rozporządzenia nr 561/2006 stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące czasu prowadzenia pojazdu, przerw i okresów odpoczynku kierowców wykonujących przewóz drogowy rzeczy i osób w celu ujednolicenia warunków konkurencji pomiędzy poszczególnymi rodzajami transportu lądowego, zwłaszcza w odniesieniu do sektora transportu drogowego oraz w celu poprawy warunków pracy i bezpieczeństwa drogowego. Niniejsze rozporządzenie ma na celu także przyczynienie się do polepszenia metod monitorowania i egzekwowania przepisów przez państwa członkowskie oraz poprawy warunków pracy w transporcie drogowym".

6 Artykuł 2 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia jest sformułowany w następujący sposób:

„1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do przewozu drogowego:

a) rzeczy, gdy dopuszczalna masa całkowita pojazdów łącznie z przyczepą lub naczepą przekracza 3,5 tony; lub

b) osób […]”.

7 Artykuł 3 tegoż rozporządzenia przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do przewozu drogowego:

[…]

h) pojazdami lub zespołami pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 7,5 tony używanymi do niezarobkowego przewozu rzeczy;

[…]”.

8 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 561/2006 przewiduje:

„O ile nie zagraża to osiągnięciu celów określonych w art. 1 każde państwo członkowskie może wprowadzić wyjątki od przepisów art. 5–9 — i uzależnić te wyjątki od spełnienia indywidualnych warunków na swoim terytorium lub, w porozumieniu z zainteresowanymi państwami, na terytorium innego państwa członkowskiego — mające zastosowanie do następujących przewozów wykonywanych:

[…]

d) pojazdami lub zespołami pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 7,5 tony, używanymi:

[…]

— do przewozu materiałów, sprzętu lub urządzeń do użytku kierowcy w trakcie pracy.

— Pojazdy takie są używane wyłącznie w promieniu 50 km od bazy przedsiębiorstwa oraz pod warunkiem że prowadzenie takich pojazdów nie stanowi głównego zajęcia kierowcy;

[…]”.

Prawo krajowe

9 Paragraf 8 Fahrpersonalgesetz (ustawy dotyczącej kierowców transportu drogowego) w wersji z dnia 19 lutego 1987 r. (BGBl. 1987 I, s. 640), zmienionej ustawą z dnia 6 lipca 2007 r. (BGBl. 2007 I, s. 1270) (zwanej dalej „FPG") ma następujące brzmienie:

„(1) Popełnia wykroczenie ten, kto narusza, umyślnie lub przez niedbalstwo:

1. jako przedsiębiorca […]

2. jako kierowca […]

   a) przepis wykonawczy […]

   b) przepis rozporządzenia […] (EWG) nr 3821/85 […]

   […]

3. jako właściciel pojazdu […].

(2) To wykroczenie może być karane grzywną w wysokości do 15 000 EUR w przypadkach opisanych w ust. 1 pkt 1 i 3, zaś grzywną w wysokości do 5000 EUR w pozostałych przypadkach".

10 Paragraf 18 Fahrpersonalverordnung (rozporządzenia dotyczącego kierowców transportu drogowego) z dnia 27 czerwca 2005 r. (BGBl. 2005 I, s. 182), zmienionego rozporządzeniem z dnia 22 stycznia 2008 r. (BGBl. 2008 I, s. 54) (zwanego dalej „FPV"), ma następujące brzmienie:

„(1) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3821/85 w zakresie zastosowania [FPG] następujące kategorie pojazdów wyłączone są z zakresu zastosowania art. 5–9 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz z zakresu zastosowania rozporządzenia (EWG) nr 3821/85:

[…]

4. pojazdy lub zespoły pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 7,5 tony, używane w promieniu 50 km od bazy przedsiębiorstwa:

[…]

b) do przewozu materiałów, sprzętu lub urządzeń do użytku kierowcy w trakcie pracy, na przykład pojazdy ze specjalnie do tego celu przeznaczonym, określonym wyposażeniem, służące do sprzedaży samochodowej na rynkach publicznych albo do sprzedaży obwoźnej,

pod warunkiem, że prowadzenie takich pojazdów nie stanowi głównego zajęcia kierowcy.

[…]".

11 Paragraf 23 FPV stanowi:

„(1) Popełnia wykroczenie w rozumieniu § 8 ust. 1 pkt 1 lit. b) [FPG] ten, kto jako przedsiębiorca narusza […]

(2) Popełnia wykroczenie w rozumieniu § 8 ust. 1 pkt 2 lit. b) [FPG] ten, kto jako kierowca narusza rozporządzenie (EWG) nr 3821/85, jeżeli umyślnie lub przez niedbalstwo

1. nie używa urządzenia rejestrującego, naruszając art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze,

[…]

11. nie przedstawia lub nie przedstawia we właściwym czasie wykresówki, karty identyfikacyjnej kierowcy, wydruku albo odręcznego rejestru, naruszając art. 15 ust. 7 lit. a) i b),

[…]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

12 A.M. Seeger jest właścicielem sklepu z winami i napojami w Stuttgarcie (Niemcy), który oferuje swoim klientom usługę dostawy do domu. Średnio wykonuje on dostawy raz w tygodniu dla 30–40 klientów w promieniu 10–15 km. Zainteresowany zatrudnia w tym celu pracownika.

13 W dniu 3 marca 2008 r. A.M. Seeger prowadził swoją ciężarówkę, której dopuszczalna masa całkowita wynosi 7,49 tony, na terenie gminy Esslingen am Neckar (Niemcy), ok. 15 km od Stuttgartu, bez korzystania z wbudowanego urządzenia rejestrującego na podstawie rozporządzenia nr 3821/85. Zainteresowany nie włożył wykresówki i nie mógł także przedstawić zatrzymującemu go funkcjonariuszowi wykresówek za ubiegłe 28 dni.

14 W pojeździe A.M. Seegera znajdowały się puste opakowania, tj. puste butelki po napojach, które zamierzał zawieźć dostawcy mającemu siedzibę w Esslingen am Neckar. Puste opakowania nie pochodziły z prywatnego użytku zainteresowanego, lecz z jego działalności handlowej.

15 Amtsgericht Stuttgart stwierdził dwa wykroczenia na podstawie § 8 ust. 1 pkt 2 lit. b) FPG oraz na podstawie § 23 ust. 2 pkt 11 FPV i wyrokiem z dnia 17 marca 2009 r. skazał A.M. Seegera na grzywnę w wysokości 200 EUR.

16 Sąd ten stwierdził, że prowadzenie pojazdu nie stanowi głównego zajęcia A.M. Seegera. Jego głównym zajęciem jest prowadzenie sklepu, gdzie zasadniczo przyjmuje on i obsługuje swoich klientów. Dostawa do domu stanowi jedynie dodatkowe świadczenie dokonywane raz w tygodniu. Według tego sądu transport w celu zakupu napojów oraz zwrotu pustych opakowań nie odbywa się codziennie oraz wymaga znacznie mniej czasu niż sprzedawanie w sklepie.

17 Amtsgericht Stuttgart odrzucił zastosowanie wyjątku przewidzianego w § 18 ust. 1 pkt 4 lit. b) FPV, ponieważ przewożone puste opakowania nie stanowiły „materiałów" w rozumieniu tego przepisu, jako że nie podlegały obróbce, lecz należało je uważać za towary przeznaczone do sprzedaży.

18 A.M. Seeger wniósł odwołanie od wyroku z dnia 17 marca 2009 r. do Oberlandesgericht Stuttgart i w ramach tego odwołania podniósł, że w niniejszej sprawie przedmiot rozporządzenia nr 561/2006, tj. bezpieczeństwo ruchu drogowego oraz uregulowanie konkurencji, nie sprzeciwia się szerokiej wykładni pojęcia materiałów zawartego w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rzeczonego rozporządzenia.

19 Prokuratura generalna w Stuttgarcie zażądała zawieszenia postępowania oraz przedstawienia Trybunałowi wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ponieważ kwestię, czy rzeczone pojęcie materiałów obejmuje także butelki po napojach i puste opakowania sprzedawcy napojów, należy rozstrzygnąć na płaszczyźnie prawa Unii.

20 Oberlandesgericht Stuttgart podkreśla w tym względzie, że dotychczas jedynie w sprawie, która doprowadziła do wydania wyroku z dnia 17 marca 2005 r. (sprawa C-128/04 Raemdonck i Raemdonck-Janssens, Zb.Orz. s. I-2445), Trybunał zajmował się wykładnią pojęcia materiałów w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz.U. L 370, s. 1), które zostało uchylone i zastąpione przez rozporządzenie nr 561/2006 ze skutkiem od dnia 11 kwietnia 2007 r. Ocenia on, że uwzględniając brzmienie, kontekst i cel tego przepisu, który został powtórzony w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006, nie można wyraźnie wywnioskować z tego wyroku, że należy uznać, iż pojęcie materiałów w rozumieniu tego przepisu obejmuje puste butelki, tj. opakowania sprzedawcy napojów.

21 Zdaniem sądu krajowego taka szeroka interpretacja pojęcia materiałów jest broniona zarówno w orzecznictwie krajowym, jak i w doktrynie. Jednakże Oberlandesgericht Stuttgart twierdzi, że opakowania nie stanowią istoty działalności sprzedawcy win i napojów w tym znaczeniu, że za ich pomocą jest wykonywana ta działalność usługowa, jak miało to miejsce w sprawie, która doprowadziła do wydania ww. wyroku w sprawie Raemdonck i Raemdonck-Janssens, w odniesieniu do materiałów budowlanych i maszyn. Jednocześnie trasy przewozu będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie sprzeciwiają się celom realizowanym przez rozporządzenie nr 561/2006.

22 Oberlandesgericht Stuttgart postanowił zatem zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy pojęcie materiałów wymienione w art. 13 [ust. 1] lit. d) tiret drugie rozporządzenia […] nr 561/2006 […] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również opakowania, takie jak puste butelki przewożone przez osobę zajmującą się handlem winem i napojami, która prowadzi sklep, raz w tygodniu dokonuje dostaw dla klientów i zabiera przy tym od nich puste opakowania w celu dostarczenia ich do hurtownika?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

23 W celu udzielenia odpowiedzi na to pytanie prejudycjalne należy najpierw stwierdzić, że pojęcie materiałów, wówczas zawarte w art. 13 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 3820/85, było już przedmiotem wykładni Trybunału w ww. wyroku w sprawie Raemdonck i Raemdonck-Janssens.

24 Otóż przyjmując, że rozporządzenie nr 561/2006 nie dokonało istotnych zmian w odniesieniu do warunków, jakim podlega odstępstwo przewidziane w art. 13 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 3820/85, z wyjątkiem dodatkowego warunku, że dopuszczalna masa całkowita nie może przekraczać 7,5 tony, i sprecyzowania, że kierowca może również przewozić „materiały" w trakcie pracy, wykładnia nadana w ww. wyroku w sprawie Raemdonck i Raemdonck-Janssens pojęciu materiałów zawartemu w tym przepisie ma również zastosowanie do pojęcia materiałów zawartego w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006.

25 Z rzeczonego wyroku wynika, że pojęcie materiałów powinno być rozumiane szerzej niż pojęcie sprzętu, bowiem to pierwsze obejmuje towary, które są wymagane lub używane do wykonywania zawodu kierowcy danego pojazdu, i może także obejmować składniki produktu końcowego, który zostanie przez niego wytworzony, lub robót, które wykona. Wynika z tego, że materiały są przeznaczone do używania lub są wymagane do utworzenia, zmiany lub przekształcenia czego innego i nie są przeznaczone tylko do przewozu do celów jego własnej dostawy, sprzedaży lub usunięcia. Skoro materiały są więc poddane procesowi przekształcenia, nie stanowią towaru przeznaczonego do sprzedaży przez jego użytkownika.

26 W tym względzie należy stwierdzić, że sprzedawca win i napojów, taki jak A.M. Seeger, przewozi tylko puste butelki. Nie stanowią one bowiem dóbr koniecznych do wykonywania jego głównej działalności, jak słusznie podnoszą w swoich uwagach rząd Zjednoczonego Królestwa i Komisja Europejska. Puste butelki transportowane przez A.M. Seegera nie są przetwarzane ani przekształcane, nie są dodawane do innego produktu ani wykorzystywane w wykonywaniu działalności. Nie są konieczne jako składniki, surowce lub dodatki do jakiegokolwiek produktu wytworzonego przez takiego sprzedawcę lub do wykonywanych przez niego robót. Wreszcie nie stanowią one ani urządzeń, ani narzędzi koniecznych do wytworzenia jakiegoś produktu.

27 Ponadto wprawdzie puste butelki będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym są wykorzystywane w celu zarobkowym, a jak się wydaje, A.M. Seeger nie ma innego wyboru z powodu rentowności, a więc względów czysto subiektywnych, niż odbierać je samemu od swoich klientów, jednak okoliczność ta nie wystarczy, aby oznaczać, że wchodzą one w zakres obiektywnego pojęcia materiałów w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006.

28 Taką interpretację pojęcia materiałów wzmacnia wykładnia systematyczna wszystkich odstępstw zawartych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 561/2006.

29 Przepis ten przewiduje odstępstwa od art. 5–9 rzeczonego rozporządzenia, w szczególności dla pojazdów używanych do odbioru mleka z gospodarstw rolnych oraz odwożenia do nich pojemników na mleko lub dla pojazdów używanych w ramach działalności związanej ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem.

30 W tym względzie należy stwierdzić, że wykładnia pojęcia materiałów broniona przez A.M. Seegera rozciąga się na puste opakowania i kartony w ten sposób, że obejmuje ona również wyżej wymienione szczególne wyjątki i czyni je istotnie lub nawet całkowicie bezprzedmiotowymi. Gdyby prawodawca Unii miał zamiar stworzyć ogólne odstępstwo dla wszystkich pojazdów, które zawodowo przewożą towary, art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 561/2006 nie ograniczyłby odstępstwa, które przewiduje, do szczególnych kategorii przewożonych dóbr, lecz po prostu odwołałby się do przedmiotów o charakterze zawodowym.

31 Ponadto podtrzymywana przez A.M. Seegera interpretacja pojęcia materiałów skutkowałaby tym, że byłoby trudniejsze, jeśli nie niemożliwe, odróżnienie pojęcia towaru, takiego jakie jest zastosowane wielokrotnie w rozporządzeniu nr 561/2006, w szczególności w jego art. 2 ust. 1 lit. a), art. 4 lit. a) i art. 10 ust. 1.

32 Zastosowanie odstępstwa przewidzianego w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 zależy bowiem w szczególności od rodzaju przewożonych towarów i nie dotyczy wszystkich rodzajów towarów, nawet jeśli spełnione są inne warunki przewidziane w owym przepisie. Pojęcia materiałów, sprzętu i urządzeń muszą więc oznaczać jedynie część towarów, których transport wchodzi w zakres stosowania tego rozporządzenia. Wynika z tego, że wyłączone poprzez to ograniczenie są dobra handlowe, we właściwym tych słów znaczeniu, jak też towary, które są tylko przewożone z jednego miejsca na inne, nie będąc używane, przekształcane ani użytkowane przy wykonywaniu działalności. W przeciwnym razie pojęcie materiałów nie pozwalałoby na ograniczenie stosowania odstępstw przewidzianych w art. 13 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia w zależności od przewożonych towarów, co spowodowałoby zatarcie wszelkiej różnicy między pojęciem materiałów a pojęciem towarów.

33 Ponadto należy również przypomnieć, że warunki stosowania art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 należy interpretować ściśle, przyjmując, że przepis ten stanowi odstępstwo od art. 5–9 owego rozporządzenia.

34 W tym względzie należy podkreślić, że gdyby pojęcie materiałów bronione przez A.M. Seegera zostało przyjęte, odstępstwo zawarte w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 w zasadzie obejmowałoby wszystkie dobra o charakterze zawodowym, co zagrażałoby zatem celom tego rozporządzenia, czyli poprawie warunków pracy personelu sektora transportu drogowego i bezpieczeństwu ruchu drogowego.

35 Taka interpretacja byłaby zresztą także sprzeczna z wymogiem przewidzianym w art. 13 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, ponieważ skutkowałaby ona, po pierwsze, tym, że znaczna liczba kierowców nie korzystałaby już z ochrony ich warunków pracy takiej jaka jest przewidziana przez rozporządzenie nr 561/2006.

36 Po drugie, takie rozszerzenie odstępstwa przewidzianego w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 skutkowałoby znaczną liczbą pojazdów, jakie mogłyby być prowadzone przez takich kierowców, którzy mogliby w ten sposób kierować przez długie godziny bez odpoczynku, co poważnie zagrażałoby celowi poprawy bezpieczeństwa drogowego.

37 W tym względzie należy również stwierdzić, że zgodnie z art. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 561/2006 ma ono na celu także przyczynienie się do polepszenia metod egzekwowania przepisów przez państwa członkowskie w transporcie drogowym, a także, zgodnie z motywem 4 tego rozporządzenia, że potrzebny jest „zestaw jaśniejszych i prostszych przepisów, które będą łatwiejsze do zrozumienia, wykładni i stosowania dla branży transportu drogowego oraz organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa".

38 Zatem rozszerzenie odstępstwa przewidzianego w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 mogłoby stworzyć niepewność dla sektora transportu drogowego i organów władzy publicznej, do których należy stosowanie zasad oraz mogłoby zrodzić trudności z interpretacją, stosowaniem, wykonywaniem i kontrolą rzeczonych zasad. Byłoby to nie tylko sprzeczne z celami wymienionymi w punkcie poprzednim, lecz mogłoby także zagrozić realizacji celu skutecznego i jednolitego stosowania zasad dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku przewidzianych w motywie 13 rzeczonego rozporządzenia.

39 Wreszcie nie można też przyjąć argumentu A.M. Seegera opartego na obowiązku wynikającym z przepisów krajowych dotyczących opakowań, których celem jest ochrona środowiska poprzez wykorzystywanie butelek wielokrotnego użytku i które wprowadzają w związku z tym dla niektórych napojów butelkowanych zalecenie uczestniczenia w systemie ich odzyskiwania, co powoduje, że transport pustych butelek jest konieczny w jego działalności zawodowej.

40 W tym względzie należy stwierdzić, że wynikający z przepisów krajowych w dziedzinie ochrony środowiska obowiązek, nawet przyjmując, że przepisy te dokonują transpozycji obowiązku przewidzianego przez dyrektywę, nie wystarczy, aby oznaczać, iż puste butelki transportowane przez sprzedawcę win i napojów wchodzą w zakres pojęcia materiałów w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006. Ponadto argument ten mógłby być przyjęty tylko wtedy, gdyby A.M. Seeger przewoził wyłącznie puste butelki zwrotne, co nie wynika z akt przedłożonych Trybunałowi.

41 W świetle powyższego na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że pojęcie materiałów zawarte w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia nr 561/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono opakowań takich jak puste butelki przewożone przez osobę zajmującą się handlem winem i napojami, która prowadzi sklep, raz w tygodniu dokonuje dostaw dla klientów i zabiera przy tym od nich puste opakowania w celu dostarczenia ich do hurtownika.

W przedmiocie kosztów

42 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny; dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Pojęcie materiałów zawarte w art. 13 ust. 1 lit. d) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się

do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono opakowań takich jak puste butelki przewożone przez osobę zajmującą się handlem winem i napojami, która prowadzi sklep, raz w tygodniu dokonuje dostaw dla klientów i zabiera przy tym od nich puste opakowania w celu dostarczenia ich do hurtownika.

Podpisy